

متن پرسش

سلام و عرض ادب استاد عزیز: سوال بنده درباره ی آثار مرحوم استاد شجاعی (ره) است. لحن ایشان لحن به خصوصی است و بنده شخصا با سخنرانی هایشان اشک از چشمانم جاری می شود و سخنان اخلاقی شان خیلی عجیب به بنده می چسبد. گاهی فقط عکس ایشان یا نام ایشان را هم ببینم منقلب می شوم از بس که به این مرد بزرگ علاقه و ارادت دارم. با این همه، وقتی مراتب بعضی رذایل اخلاقی را که شرح می دهند و شفاف هم می گویند که همه ی ما و شما داریم... خیلی احساس سنگینی و ناامیدی می کنم. احساس می کنم که با مطالعه ی این گونه کتب یا گوش دادن این سخنرانی ها فقط کار خودم را سخت کرده ام به این معنا که تاثیر آنها را صرفا ذوقی یا علمی می بینم و نه عملی. البته گویا این سخنرانی ها برای افراد خاصی بوده که ضبط کرده اند و شاید جایز نباشد بنده و امثال بنده گوش دهیم، به هر حال. اما خلاصه می خواهم بدانم این عارف بزرگوار چرا اینقدر موشکافانه به بررسی مسائل اخلاقی آن هم با زبان ساده می پردازند؟ آیا مثلا زیاد دانستن امثال بنده درباره ی مثلا مراتب کذب خطرناک نیست؟ وقتی ما دروغ های معمولی یا به شوخی را مرتکب می شویم چرا باید از دروغ در عزم یا دروغ در وفای به عزم که برایمان جز یأس چیزی نمی آورد و کاملا دست نیافتنی می بینیم مطلع شویم؟ سپاسگزارم از شما. التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: پیشنهاد آن است که با سه کتاب «مقالات» آیت الله شجاعی مأنوس شوید، شرح بنده إن شاء الله موجب تدبّر بیشتر در موضوع خواهد شد. موفق باشید